

Arrest

nr. 189 586 van 10 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 23 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 22 juli 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg.

1.2. Op 18 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 24 januari 2017 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.07.2016 werd ingediend door:

Naam: G
Voornaam: S
Nationaliteit: Senegal
(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Gelet dat artikel 42septies van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren (...) indien deze (...) fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht'.

Op 22.07.2016 werd op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door dhr. G.G. (...) van Senegalese nationaliteit. Er werd een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie afgeleverd.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 23.08.2015 met mevr. C.O.M. (...) van Belgische nationaliteit.

In het schrijven dd. 09.11.2016 meldt de procureur des Konings van het parket te Antwerpen het volgende betreffende bovenvermeld huwelijk (zie administratief dossier).

"Uit het onderzoek door de politie, uit de informatie vanwege de Belgische ambassade en uit de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn de volgende elementen naar voor gekomen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk:

- Precaire verblijfstoestand van meneer/verblijfsvoordeel voor meneer: volgens zijn verklaring verblijft meneer in België sedert juni 2015. Hij is in het bezit van een Italiaanse verblijfsvergunning. Op 11.03.2016 liet hij zich inschrijven op het adres van mevrouw te Antwerpen. In de hoedanigheid van echtgenoot diende hij een aanvraag in met het oog op het verkrijgen van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag is hangende. In afwachting van een beslissing werd hem een attest van immatriculatie afgeleverd, thans geldig tot 22.01.2017.

De erkenning van het Senegalees huwelijk dat hij met mevrouw afsloot op 23.08.2015 geeft meneer uitzicht op het verwerven van permanent verblijfsrecht in België.

- Leeftijdsverschil: meneer is 11 jaar ouder dan mevrouw

- Snelle gang van zaken en onduidelijke ontmoetingsrelaas/verloop van de relatie: betrokkenen leerden mekaar naar eigen zeggen kennen eind 2014 op een feestje. Volgens meneer zagen ze mekaar opnieuw op volgende feestjes en hielden ze van dan af telefonisch contact, aanvankelijk sporadisch, nadien dagelijks. Mevrouw verklaart dat ze aanvankelijk geen interesse had in meneer en dat ze geen contact hielden maar dat ze mekaar in juni 2015 opnieuw zagen en sinds dan 2x per week contact hadden. Nadien volgen er enkele ontmoetingen. Volgens de verklaring van meneer heeft hij mevrouw ten huwelijk gevraagd de eerste keer dat hij haar privé ontmoette, bij haar thuis, maar hij voegt eraan toe dat hij ook al voordien, aan de telefoon, insinuaties hieromtrent had gemaakt. Mevrouw verklaart over het huwelijksaanzoek dat dit begin augustus bij haar thuis had plaatsgevonden. Op 23.08.2015 huwden ze in Senegal, doch geen van beiden was bij het huwelijk aanwezig. Een dag na het huwelijk, op 24.08.2015, zouden ze zijn gaan samenwonen. Er vond geen verlovingsfeest plaats, enkel een klein feestje na het huwelijk op het appartement van mevrouw.

- Onduidelijkheid over de burgerlijke staat van meneer: meneer verklaart dat hij in Italië gehuwd geweest is tussen 2000 en 2005 en dat er een scheiding volgde in 2006. Met deze mevrouw zou meneer een kind hebben. Het zou een Senegalees huwelijk geweest zijn dat volgens de verklaring van meneer in Italië erkend werd. Nadien zou meneer nog 2 relaties gehad hebben in Senegal, waaruit respectievelijk kinderen en 1 kind geboren werden;

Er bestaat onduidelijkheid over de burgerlijke staat van meneer gelet hij ondanks de uitdrukkelijke vraag daartoe via de politie geen bewijs van echtscheiding/echtscheidingsakte heeft voorgelegd. Hij bracht enkel een rechterlijke beslissing betreffende voorlopige maatregelen bij.

Meneer beweert bovendien enkel met mevrouw gehuwd te zijn. nochtans staat in de huwelijksakte dat de bruidegom gekozen heeft voor een polygaam huwelijk met een maximum van 4 vrouwen. Meneer brengt geen bewijzen bij die aantonen dat hij effectief enkel met mevrouw gehuwd is.

- Tegenstrijdige verklaringen en/of leugenachtige verklaringen: betrokkenen legden een aantal tegenstrijdige en/of leugenachtige verklaringen af, ondermeer:

- Wat betreft het aanvankelijk verloop van de relatie en het tijdstip van het huwelijksaanzoek, lopen de verklaringen niet gelijk (cf. supra i.v.m. onduidelijk ontmoetingsrelaas/relatieverloop).

- Mevrouw verklaart dat zij van meneers familie enkel nog maar met zijn moeder en oudste zus heeft gesproken via Viber maar dat ze de familie van meneer nog niet gezien heeft; Meneer daarentegen verklaart dat ze reeds hun beide families in Senegal hebben bezocht.

- Volgens de verklaring van mevrouw waren de getuigen op hun huwelijk twee nonkels van meneer. Meneer op zijn beurt verklaart dat er vier getuigen waren, twee van zijn kant en twee van de kant van mevrouw.

- Over de aanwezigheid op het feestje op het appartement van mevrouw lopen de verklaringen uit mekaar; mevrouw verklaart dat haar vader er was en vrienden van hen beiden; volgens meneer waren er inderdaad vrienden van hen beiden en ook familieleden van mevrouw.

- Mevrouw verklaart dat hun gezamenlijke hobby fintess is. Meneer spreekt hier niet over; hij vermeldt als hun hobby's naar het strand of op restaurant gaan, winkelen of vrienden bezoeken.

- Volgens mevrouw heeft meneer contact met zijn kinderen, vooral via internet. Meneer verklaart dat hij met zijn kinderen in Senegal enkel contact heeft wanneer hij naar Senegal gaat en dat hij geen contact meet heeft met het kind dat nog in Italië woont. Hij voegt eraan toe dat hij dat kind en de moeder kan contacteren via sociale media als hij zou willen.

- Meneer verklaart dat hij zijn kinderen graag naar België wilt laten komen; mevrouw verklaart hierover dat ze denkt dat het niet de bedoeling is dat zijn kinderen naar België komen. Beiden verklaren dat ze hierover nog niet met mekaar gesproken hebben, wat vreemd is gelet dit toch een belangrijk gespreksonderwerp is binnen een relatie.

- Gebrekkige kennis van mekaars personalia: betrokkenen zijn weinig of niet op de hoogte van mekaars familie. Mevrouw verklaart dat de situatie van meneers broers en zussen moeilijk uit te leggen is gelet de vader van meneer meerdere vrouwen heeft en hij bij elk van de vrouwen kinderen heeft. Ze somt een zus, twee halfzussen en drie broers op. Meneer verklaart dat hij vier broers en een zus heeft. Meneer verklaart over de familie van mevrouw dat hij niet weet over de broers en zussen van mevrouw, behalve van een zus. Mevrouw verklaart inderdaad dat zij een zus heeft maar ook twee halfbroers.

Over de studies van meneer verklaart mevrouw dat ze denkt dat hij wetenschappen gestudeerd heeft aan de universiteit van Dakar. Meneer zelf verklaart hierover dat hij economie gestudeerd heeft.

Mevrouw kent bovendien de reden niet waarom meneer vanuit Senegal naar Italië is verhuisd.

- Weinig bewijzen m.b.t. duurzame relatie: betrokkenen leggen geen bewijzen voor die de duurzaamheid van hun relatie kunnen staven, behalve enkele (op één na) ongedateerde foto's. bij de woonscontrole werden geen foto's van hen aangetroffen.

Art. 27 gelezen in samenhang met de artikelen 46 en 47 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) bepaalt dat een buitenlandse huwelijksakte in België door alle overheden wordt erkend, wanneer de rechtsgeldigheid naar de vorm wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt, en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijk recht werd nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Wat de huwelijks toestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 een artikel 146bis B.W. ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Artikel 146bis B.w. bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot standbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde".

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR).

Uit het voorgaande blijkt nu dat het in Senegal afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten."

Op 10.11.2016 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen.

Uit het dossier blijkt dat betrokkenen niet beroep gingen tegen deze weigeringsbeslissing. Deze beslissing heeft bijgevolg kracht van gewijsde verkregen

Het afgesloten huwelijk opent bijgevolg geen rechten voor betrokkenen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Wat het gezins- en familieleven betreft dient er opgemerkt te worden dat de oprechtheid van het afgesloten huwelijk wordt betwist door zowel de Procureur des Konings te Antwerpen als de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij schrijven van 8 maart 2017 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De verwerende partij heeft geen nota ingediend en geen administratief dossier.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

De verwerende partij is tevens niet verschenen op de terechtzitting noch werd zij er vertegenwoordigd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 28 juncto artikel 1031 van het Gerechtelijk Wetboek en van artikel 29 Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR).

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Verzoeker stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing in eerste instantie verwijst naar artikel 42septies van de Wet van 15.12.1980:

"Gelet dat artikel 42septies van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren (...) indien deze (...) fraude gepleegd hebben of andere wettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht'."

Dit artikel betreft echter de mogelijkheid van de minister of zijn gemachtigde om een einde te stellen aan een toegekend verblijfsrecht:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een burger van de Unie of een familielid van deze burger en hem van het grondgebied van het Rijk verwijderen wanneer valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten werden gebruikt, of wanneer fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen werden gebruikt die hebben bijgedragen tot de erkenning van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong"

Verzoeker stelt bovendien vast dat het in de motivering in cursief weergegeven citaat niet overeenstemt met de inhoud van het betrokken artikel 42septies.

Bijgevolg baseert de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing tot weigering van verblijf op een verkeerde rechtsgrond.

Voor zover het in cursief weergegeven citaat, zou kunnen volstaan als rechtsgrond, merkt verzoeker op dat er in casu geen sprake is van fraude en dat hij evenmin andere onwettige middelen heeft gebruikt. In tweede instantie wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken enkel nog verwezen naar het negatief advies dd. 09.11.2016 van de procureur des Konings te Antwerpen en de daaropvolgende weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen dd. 10.1.2016 inzake de procedure erkenning van het Senegalese huwelijk.

De Dienst Vreemdelingenzaken meent daarbij in de motivering dat, omdat uit het dossier blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote niet in beroep gingen tegen deze weigeringsbeslissing, "deze beslissing bijgevolg kracht van gewijsde heeft verkregen" en "het afgesloten huwelijk bijgevolg geen rechten opent voor betrokkenen".

Echter merkt verzoeker op dat tegen deze beslissing een vordering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte kan worden ingediend bij de bevoegde familierechtbank bij eenzijdig verzoekschrift en dat de instelling van deze vordering niet gebonden is aan enige termijn.

De beoordeling van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand is pas bindend, nadat deze door een gerechtelijke beslissing kracht van gewijsde heeft verworven (conform artikel 1031 iuncto artikel 28 Gerechtelijk Wetboek).

Bijgevolg heeft de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand geen kracht van gewijsde en is deze tot op vandaag nog vatbaar voor beroep.

Volgens verzoeker werd bovendien artikel 29 Wetboek IPR miskend daar krachtens dit artikel met het bestaan van een buitenlandse rechterlijke beslissing of van een buitenlandse authentieke akte in België rekening kan worden gehouden zonder onderzoek van de voorwaarden nodig voor de erkenning, de uitvoerbaarverklaring of de bewijskracht ervan.

Verzoeker verwijst daarbij naar een recent arrest van het Hof van Cassatie van 15 mei 2015: "Uit de omstandigheid dat krachtens laatstvermelde bepaling het bestaan op zich van een buitenlandse huwelijksakte in België niet mag worden genegeerd, kan niet worden afgeleid dat de rechter, indien dit huwelijk niet beantwoordt aan de voorwaarden nodig voor de erkenning ervan in België, er in de Belgische rechtsorde enig gevolg kan aan geven."

In de feiten die aanleiding gaven tot dit arrest was er wél sprake van kracht van gewijsde

(immers wees de rechtbank van eerste aanleg van Oudenaarde het beroep tegen de weigeringsbeslissing af als ongegrond en werd er niet in hoger beroep gegaan tegen deze beschikking). Het is dus pas wanneer er in kracht van gewijsde werd geoordeeld dat het buitenlandse huwelijk niet beantwoordt aan de voorwaarden nodig voor de erkenning ervan in België, dat het betrokken buitenlandse huwelijk geen gevolg kan hebben.

Met andere woorden volgt a contrario uit dit arrest dat wanneer de weigeringsbeslissing nog geen kracht van gewijsde heeft, het bestaan van de buitenlandse huwelijksakte wel nog feitelijke gevolgen met zich meebrengt conform artikel 29 Wetboek IPR.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan het bestaan van de Senegalese huwelijksakte in casu dan ook niet negeren.

Het feit dat verzoeker nog beroep kan instellen tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar, tast de wettigheid aan van de bestreden beslissing, gelet op de miskennis van artikel 28 juncto 1031 Gerechtelijk Wetboek en artikel 29 Wetboek IPR.

Dat verzoeker concludeert dat alle motieven vermeld in de bestreden beslissing foutief zijn.

Dat in deze omstandigheden niet anders kan worden besloten dan dat de beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Dat zij daarmee art. 40 bis van de Vreemdelingenwet schendt.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel.

In casu stelt de Raad vast dat de gemachtigde verwijst naar artikel 42septies van de Vreemdelingenwet dat hij als volgt citeert: *‘de minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren (...) indien deze (...) fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht’.*

De Raad stelt evenwel vast dat de gemachtigde verwijst naar een niet correcte en verouderde versie van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet dat op het moment van de bestreden beslissing niet meer van kracht was. Het oude artikel 42septies, dat voorheen handelde over het weigeren van binnenkomst, werd vervangen door een nieuw artikel 42septies, en dit bij artikel 23 van de wet van 4 mei 2016 (B.S.27 juni 2016), met ingang van 7 juli 2016, dat enkel handelt over de beëindiging van een verblijf zoals hierboven geciteerd.

Op het moment van de bestreden beslissing luidde de correcte en actuele versie van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet dan ook als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een burger van de Unie of een familielid van deze burger en hem van het grondgebied van het Rijk verwijderen wanneer valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten werden gebruikt, of wanneer fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen werden gebruikt die hebben bijgedragen tot de erkenning van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheids-toestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit de bewoordingen van dit artikel blijkt dat artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, ten tijde van de bestreden beslissing, enkel kon worden aangewend om een verblijf te beëindigen.

Het is in casu niet betwist dat verzoeker niet beschikt over een verblijf dat beëindigd kan worden maar wel een verblijf van meer dan drie maanden heeft gevraagd. Luidens de bewoordingen van artikel

42septies van het Vreemdelingenwet, kon de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden niet meer in rechte gronden op dit artikel, daar het niet langer betrekking heeft op een weigering van binnenkomst.

Derhalve blijkt dat de gemachtigde een foutieve toepassing van de vigerende wetgeving gemaakt.

Het gegeven dat bij artikel 23 van de wet van 24 februari 2017 (BS 19 april 2017), met ingang van 29 april 2017, artikel 42septies van de Vreemdelingenwet ondertussen werd opgeheven, doet daaraan geen afbreuk.

3.4. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing het advies van de procureur des konings van het parket te Antwerpen van 9 november 2016 wordt geciteerd. Verder wordt in de bestreden beslissing gewezen op de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen van 10 november 2016 om de huwelijksakte over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand.

Artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21”.

Uit artikel 27, § 1 van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte kan weigeren. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de buitenlandse huwelijksakte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot ‘de-plano-erkenning’ toevertrouwt aan “alle overheden”, staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand dezelfde buitenlandse akte wel zou erkennen, niet in de weg dat de gemachtigde binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert. Omgekeerd verhindert de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand weigert dezelfde buitenlandse akte te erkennen niet dat de gemachtigde binnen zijn bevoegdheden de buitenlandse huwelijksakte wel erkent.

Uit artikel 27 van het WIPR volgt daarenboven dat deze bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris om de buitenlandse akte al dan niet te erkennen een verplichting betreft. Zoals alle Belgische overheden die met een buitenlandse authentieke akte worden geconfronteerd, moet de gemachtigde van de staatssecretaris zich uitspreken over de vraag of de buitenlandse akte al dan niet kan worden erkend, hetgeen een (eigen) onderzoek van de buitenlandse akte overeenkomstig artikel 27 van het WIPR inhoudt. Deze plicht tot een eigen onderzoek conform artikel 27 van het WIPR belet de gemachtigde echter niet om, binnen het wettelijk kader van artikel 27 van het WIPR, zich te baseren op het oordeel van een andere overheid, zoals bijvoorbeeld het oordeel van de procureur des konings en de al dan niet-erkenning door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Er dient echter benadrukt te worden dat een loutere verwijzing, zonder zelfs enige vermelding van het WIPR, dat immers het wettelijk kader behelst, niet wordt gezien als een eigen afweging in het licht van voormeld artikel 27.

In de bestreden beslissing kan evenwel niet worden gelezen dat het verblijf wordt geweigerd op basis van een eigen afweging van de gemachtigde in het licht van artikel 27 van het WIPR en/of dat de gemachtigde de buitenlandse huwelijksakte weigert te erkennen op grond van artikel 21 van het WIPR.

In casu wordt in de bestreden beslissing niets meer gedaan dan het citeren van het advies van de procureur des konings van 9 november 2016, dat niet meer dan een advies is en geen beslissing in één of andere zin in het licht van het WIPR, enerzijds, alsook het wijzen op een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 10 november 2016 om verzoekers buitenlandse huwelijksakte niet over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand, anderzijds.

Voorts stelt de Raad vast dat de gemachtigde onterecht kracht van gewijsde verleent aan de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand omdat *“uit het dossier blijkt dat betrokkenen niet [in] beroep gingen tegen deze weigeringsbeslissing”*. Verzoeker merkt terecht op dat tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om een buitenlandse huwelijksakte te erkennen, een vordering tot erkenning kan worden ingediend bij de bevoegde familierechtbank en dit bij eenzijdig verzoekschrift, zoals voorzien in artikel 23 WIPR. Daarbij is geen beroepstermijn voorzien, zodat zulke vordering te allen tijde kan worden ingediend. Aldus treedt de Raad verzoeker bij waar hij stelt dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 10 november 2016, en de daarin gemaakte beoordeling, pas bindend worden wanneer de vordering tot erkenning in een vonnis van de bevoegde familierechtbank wordt afgewezen als ongegrond. Bijgevolg heeft de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand geen *“kracht van gewijsde”* en is deze tot op vandaag nog vatbaar voor beroep.

Dat de gemachtigde vervolgens stelt dat *“Het afgesloten huwelijk (...) bijgevolg geen rechten [opent] voor betrokkenen”*, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het verblijf wordt geweigerd op basis van enige bepaling van het WIPR hoewel dit het wettelijk kader is dat de erkenning of niet-erkenning van buitenlandse akten beheerst.

In de bestreden beslissing kan enkel worden gelezen dat de binnenkomst wordt geweigerd op basis van een niet correcte en verouderde versie van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

3.5. In het licht van wat hierboven wordt besproken maakt verzoeker dan ook aannemelijk dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen afdoende, met name een behoorlijke naar recht gemotiveerde beslissing is. De formele motiveringsplicht is zodoende geschonden. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd gegeven. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

De Raad wijst er tenslotte op dat nu de verwerende partij niet is verschenen op de terechtzitting noch er werd er vertegenwoordigd, zij conform artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet wordt geacht in te stemmen met het beroep.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES